

PROFESSOR MALANDRINO GILLETTE

Postridie conventum habui ut diaetam conducerem. Urbs Olisipo mirabilis erat, sed pretio pensionum vix tolerabilis, et coactus sum in ultimum urbis capitis finem decidere, in suburbia historica: AMADORA BORDEA.

Regio propria erat, quia patriam communitatis peregrinorum Lusitaniae hospitabatur, nec tamen solos cives Lusitaniae — etiam paucos infiltratos, sicut me.

Pater et filius advenerunt ut me exciperent, sed cum domum intravi, lectum duplicem superpositum mihi ostenderunt, cum tribus aliis hominibus communem, in cubiculo novem metrorum quadratorum, in diaeta trium cubiculorum: novem homines, unum balneum, culina parva, tria armaria frigorifica, et blattae hospites perpetui — omnia intra circiter 60 metra quadrata, pro 230 euronummis in mensem.

Ita mihi exacte 70 euronummi in mensem relinquebantur ad edendum et vivendum, sed aliud intellexi: cursum peragebam quo pauperes discere debent divitias administrare — et hoc nemo docet.

Singuli iuvenes accesserunt ut se praesentarent, nomen suum et patriam dicentes, me observantes ut perspicerent quomodo me gererem, et num alias gentes odissem.

Omnibus subrisum et salutationem sua cuique lingua dedi: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRASILIA, LUSITANIA, SINAE, RUSSIA et ARABIA SAUDIANA.

Illo vespere me ad cenam suam invitaverunt — occasionem paraverant ut me exciperent. Natu maximus coetus eram, et post 20 minuta verecunde cum

omnibus colloquendo, nova mea identitas Lusitana nata est eo momento quo me ita appellari audivi:

Professor Malandrino

Omnes erant iuvenes qui matres, uxores aut amicas reliquerant, procul a domo et ab eis quos amabant, et statui eis veram historiam ex experientia narrare — vicissim ab unoquoque responsum acciperem quod mihi ad ingenium et indolem eorum metiendam prodesset. Nemo eorum methodum meam noverat.

Eis narraui me anno 2021 ferias in Brasilia mihi concessisse, in urbe Natal — loco dunis et ritibus localibus noto — ubi, die in noctem vertente, puellae e summa duna retrorsum descendebant, ad unumquemque virum in imo imperterritum expectantem progredientes, ut eum cognoscerent et necessitudines novas aedificarent, fortasse etiam futurum sibi.

In illa urbe quadraginta dies mansi — vere erat quadragena mea Brasiliensis — sed numquam ludo interfui. Spectator mansi, et spectavi.

Hodie plus quam umquam cogito quantum mihi re vera profuerit Brasiliam cognoscere — etiam cum inopinato adventu mulieris moderatricis summae Gillette — et si umquam me de patria sua interroget, ei dicere possem:

RITUM DUNARUM,

NOVI,

SED NUMQUAM INTERFUI,

QUIA NEMINI FUTURUM OFFERO,

TANTUM PRAESENS.

Quod me in illa urbe maxime commovit fuit historia cum filia rectoris, quam casu die Lunae vespere in convivio caelibum conveni.

Adveni cum 100 schedulis chartaceis quas paraveram, cum nomine meo et numero telephonico Brasiliensi, quas cum mulieribus loci commutavi — eis quae

mihi placebant, quae se caelibes, divortio solutas aut viduas esse dicebant.

Postridie quattuor earum in superforo inveni emptiones facientes cum maritis et liberis, nec ulla verba commutata sunt, tantum taciti aspectus.

Camilla, filia rectoris, mulier pulchra et vehemens erat. Ipsa fuit quae me hora secunda post meridiem domum duxit et hora decima noctis abire iussit, et ibi intellexi collegam meum qui supra habitat me punire voluisse — ut intellegerem mulierem mille viros vincere posse, mille autem viros unam mulierem vincere non posse.

Ut singula omittam, eam statim postea ad cenam in cauponam Italicam duxi et duas lagoenas vini albi et 14 locustas marinas ei soli imperavi. Minister Brasiliensis rogavit num bruschetta vellem, sed lassitudo — aut auditus meus perfidus — effecit ut verbum quasi «bussetta» perciperem, et iam defessus eram et ad fugam paratus.

Omnes iuvenes in cubiculo ridebant, quasi fascinati — adhuc haerebant in versione duodecim paginarum Amazon de modo quo amor venditur. Quomodo pergere possem sine periculo ne erumperent?

Sermonem clausi et dormitum ii.

Postero mane omnes per domum dicebant «bussetta Brasiliensis» et «bussettero», quod in sermone Hispanico Columbiano gubernatorem laophori significat — sed lusus verborum omnibus tamen subrisum movit.

Die 22 Novembris 2025 discessi, et omnes me abeuntem dolebant — etiam blattae quae mecum in lecto dormiebant momentum tristitiae habuerunt, quia illo tantum instanti, cum cum aliquo felix fuisti et ille abit, intellegis quid numquam iterum habiturus sis.

Ferdinando